

Deželni zbor štajerski

začel je 6. t. m. zopet zborovati. Pred zborovanjem so naš Mil. knez in škof v vitežki dvorani deželne hiše v Gradcu brali sv. mešo, katere se je udeležilo mnogo poslancev. V prvi seji potem je cesarjev namestnik bral pismo ministra, kder se naznanja, da so cesar postavio za popravljjanje Murine struge potrdili, razdruženje Vojniške srenje pa odbili. V sredo 7. t. m. bila je 2. seja. Cesarjev namestnik je naznanil, da se našej deželi vendar enkrat utegnejo povrniti stroški, ki njih je imela ob francoski vojski l. 1809.

V 3. seji 8. t. m. se je po predlogu g. Hermana, ki je poročeval v imenu deželnega odbora, dovolilo, da zamorejo trgi: Arnež, Mahrenberg, in št. Lenart v slov. goricah 2 fl. dače pobirati od svojih pesov, knjžekov in ščenet. Na dalje bode v Mahrenbergu 10 fl., v št. Paulu pri Priboldu 15 fl. plačal vsak, kateri hoče ondi kot srenjčan sprejet biti. Okrajnemu zastopu v Štajncu je se dovolilo ljudem naložiti 40% okrajne naklade. Res, trda dača! Kmetske srenje, dozdej združene z Lipniškimi trgovci, so prosile za razpisanje. G. Herman je prošnjo podpiral — zastonj. Liberalna večina je z 22 proti 20 glasom prošnjo odložila. Ključarica v Slatinskih toplicah dobi večjo plačo.

V 4. seji 9. t. m. so se volili razni odbori, katerim so se dotične stvari v pretresovanje izročile. Slovenske poslance imamo: g. Hermana v odboru za šrenjske zadeve, dr. Srneca za šolske, dr. Dominkuša za gospodarske stvari, dr. Vošnjaka za deželni proračun. Iz 5. seje 12. t. m. poizvemo, da se ptujski realni gimnaziji od ministra ne dovoli denarna podpora. Ob enem sta dr. Vošnjak in Nekerman stavila interpelacije, t. j. vprašala sta vlado zastran popravljjanja savinske struge. V cestni odbor je voljen tudi Schniderschitz.

Dopisi.

Iz Hoč. (Odpustki — spreobrnitev Luteranke.) Bela nedelja je za Hočko nadžupnijo vsako leto slovesen dan. Rajni g. nadžupnik dr. Murko je izprosil od sv. Očeta podeljenje popolnih odpustkov za vsakega, ki na belo nedeljo v Hočki farni cerkvi zakramente sv. pokore in Rešnjega Telesa vredno prejme in navadne molitve v namen sv. Očeta opravi. Tudi letos se je teh odpustkov velika množica udeležila.

Vrh tega smo imeli še to posebno veselje, da se je neka Luteranka h katoliški veri spreobrnola in se ravno to nedeljo v naši farni cerkvi svoji krivoverski zmoti odpovedala vpricho preč. gospoda nadžupnika in dekana, M. Stranjšaka, ki so bili od premil. knezoškofa v to pooblaščeni. Spreobrnjenka je nemškega rodu, po imenu Julijana Wilfinger, rojena l. 1845. v Kaltenbrunn-u na Ogerskem, priprostega stanu in je kot navadna dekla zadnja 3 leta v Mariboru služila, letošnje

leto pa v našo farno prišla k poštenemu in krščanskemu gospodarju.

Kmalu začetka t. l. je g. nadžupniku razodela svojo željo, da hoče v kat. Cerkev sprejeta biti. Ker se je pa slišalo, da je že v Mariboru katoliško božjo službo obiskovala, pa tudi včasih luteranske se udeleževala, se je bilo bati, da njej ni prava resnica. Vendar kmalu se je spoznalo, da je namen pravi in resnični, pa da je vednosti malo. Še navadnih verskih resnic, kakor n. pr. deset božjih zapovedi, ni vedela. Bolje se je spominjala ugovorov in predsodkov, katere imajo Luterani proti naši Cerkvi, proti papežu in dobrim delom itd., kateri so se njej v luteranski šoli v glavo vbili. Ali ljubezen vse premaga. Vesela se v svojem 30. letu poprime katoliškega katekizma ter pride vsaki teden po 2krat h g. nadžupniku. V 3 mesecih se je najpotrebnejših katoliških nauk naučila. Ravno na belo nedeljo, katera opominja kristjana krstnega oblačila nedolžnosti in pravičnosti, je hotela tudi ona sleči obleko zmote in obleči resnico in pravico. Ko njo g. nadžupnik opominjajo, da nebi odpadla, je vsa srčna rekla: „Ne, nikdar, Bog varuj! tega ne bodem nikoli storila; bojim se smrti, v lutrovi veri me Bog varuj umreti“. V torek po beli nedelji je prejela zakramente sv. pokore in sv. obhajila. Ker pridig in krščanskih nauk v cerkvi ne razumi, akoravno za silo svoje domače zastopi, prebira marljivo nemškega Goffine. Potrdi milostljivi Bog, milost, katero si tej osebi storil, pa potrdi tudi v naših srcih pravo in živo vero!

Od sv. Petra pod sv. gorami. (Boj za Avstrijo.) Pri naši farni cerkvi se je velikonočni pondeljek sošlo v krčmi dosti mladega sveta. Tukaj se je pilo in prepevalo, govorilo in pogovarjalo celo politiziralo in kritiziralo. — K veseli družbi se pridružita dva fanta. Koj zapoje eden ves navdušen: „Bog poživi Avstrijo, Avstrijo!“ — Ali zdajci mu zabrenči okoli ušes roka neprijatelja, kateremu ni bila započeta pesmica všeč. Ali to je še bolj osrčilo pevca in tovariš pravi: evo ti pištolo — idi in sproži na slavo Avstrije! Tovariš pohiti iz hiše. Nasprotnik za njim. — Zdaj se zgrábita in pevčev tovariš peliši nasprotnika v blato, da se komaj vzdigne. Med tem, ko sta se ona dva zunaj borila, pohiti slabejšemu na pomoč nek vojak, korporal. Ali za korporalom poskoči iz hiše navdušeni pevec, mu iztrgne sablo in jo na dvoje prelomi: še ni dosti, zdaj popade vojaka, ga vrže na tla in mu raztrga vojaško suknjo, potem pa odide s tovarišem svojim kakor zmaga-vec v drugo bližnjo krčmo.

Dragi „Gospodar“, kaj praviš na to? Nijeli srečna Avstrija, za katero se v mirnih časih borijo in bojujejo vrli kmečki fantje? — Ali žalibog, da ta srečna Avstrija ni naš mili avstrijski dom, temuč le ena prosta kmečka deklica potepenka, s katero se vlačí mladi gospod, sin imenitnega Šentpeterskega liberalno-nemškutarskega purgarja. —

Tega je razžalila pesmice: „Bog, poživi Avstrijo!“ — in to je bil vzrok pretepanju in drapanju. —

Iz Konjic. (Vino bedakom strup.) Pretekli teden se je med pijanci trojin umor zgodil. Dva fanta žičke fare sta se v oštariji sprla, pred oštarijo pa drug drugega s sekirama smrtno po glavah ranila ter sta oba umrla. — Tretji umor se je zgodil v prihovski fari ter je razbrzdaneec v prepiru svojega vinskega tovariša z nožem v sence zabôdel, da je ranjenee po groznih bolečinah tretji dan potem umrl. Morilec je zidar, ki je v Konjicah delal pri novi kajbi, ter si tako sam kvartir pripravljati pomagal. To je žalosten sad razbrzdanosti, ki se kot kuga med ljudstvom širi! —

Iz Braslovč. (Nesrečni april za braslovčane — ozimina.) Leta 1853 dne 7. aprila je braslovški trg bil požar skoraj popolnoma pokončal. L. 1863. 10. aprila so naš nepozabljivi g. dekan M. Stojan umrli. L. 1865. meseca aprila je farovško gospodarsko poslopje in streha na zvoniku zgorela. In letos dne 5. aprila so naš neutrudeni, mnogo let bolelni pa skoraj do konca svojega življenja delavni g. dekan Matija Paprej umrli.

Črez 5 mesecev je pri nas skoraj neprestano sneg ležal, kar nam je veliko škode naredilo pri drevju in ozimini. Ta je po mnogih krajih tako segnita, da moramo zdaj preorati in jaro žito sejati. In ravno tako, če ne hujše, je z rudečo turško deteljo. Od kar smo jo v naše kraje dobili, še nikoli ni bila tako pozebljena kot letos; tako, da nas vže zdaj skrbi, kje bodemo seme dobili.

Oh! ubogi gospodarji! s čem se še vendar bočemo tolažiti? — Kar ima kmet za prodati, je vse brez cene. Davki pa vsako leto višji in vrh tega nam vlada še novih obeta!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Aprila 5. dan so svitli cesar pripotovali v Benetke. Lahi so njih povsod sijajno sprejeli. Drugi dan so s kraljem ogledovali 12.000 vojakov, ki so bili pri Vigonzi blizo Padove zbrani. Na večer bila je v Benetkah velika gostija. Kralj je napil cesarju na zdravje, na srečo in na vedno zvezo Avstrije in Italije. Naš cesar je odzdravil na zdravje kralju in njegovi rodovini, pa na srečo in blagostan Italije. Te besede so, brž ko so se po časnikih razglasile, povsod napravile veliko radost. Oboji ministri so se pogosto pogovarjali. Grof Andrassy se je celo uro mudil pri kralju, kar je prusake nekoliko osupnilo. Tretji dan, 7. aprila so cesar zapustili Benetke in se ob 5. uri popoldan pripeljali črez morje v Pulj. Vedeti pa je našim bralcem, da je Pulj zdaj glavna postaja in srce našemu vojnemu brodovju, ki jako napreduje sem od srečne bitke pri Višu, kder je slavni Tegethof razbil laško bro-

dovje. Čeravno bilo je slabo vreme, je vendar brodovje pred cesarjem napravilo nekoliko vojnih vaj natančno in izvrstno. Cesar so se tega veselili in poveljnika Bourgignona imenovali za admirala. Do te časti še pri nas ni prišel noben mornarski oficir. Admiral je na morji to, kar na kopnem maršal. Vojaki dobili so enkrat 5 dnevno dnino. Iz Pulja so se cesar 10. t. m. odpeljali v Zadar, ki je glavno mesto Dalmacije.

Ministri so te dni izdali določbe k postavi, ki bo od duhovniških dohodkov pobirala novo dačo, in ki bo plačo nekaterih fajmoštrov itd. jako zmanjšala. Redne dohodke župnikov pa namerjavajo nastaviti na 600, 700, 800 fl.; vendar vračunjevale se bodo vse štiftane meše, stolini in drugi dohodki. Vse to kaže za duhovne jako slabo.

Kranjski Slovenci so v Ljubljani pri volitvah za mestno starešinstvo zmagali samo v 3. razredu, v prvem pa z malimi glasi propadli. To pa zato, ker tisti k volitvi niso hotli iti, ki Slovincem sicer radi svojo robo prodajajo, za nje pa ničesar storiti nečejo.

V zgornje-avstrijskem zboru je dekan Pflügl nasvetoval, naj se prenaredi volilni red, da bodo kmeti dobili enake pravice z liberalnimi mestjani in velikimi posestniki. Ali za take reči so liberalci popolnem gluhi. Predlog so vrgli pod klop. —

V koroškem zboru je poslanec Petrič vlado vprašal, ali nebi voljna bila hude eksekucije zaradi zaostale dače ustaviti do žetve? Radovedni smo, kaj bo vlada odgovorila?

Na Ogerskem so v državnem zboru Srbi in Romuni ugovarjali Madžarom. Rekli so tem, naj svoj madžarski teater v Buda-peštu sami plačujejo, pa ne vsa dežela. To je Madžare sila razljutilo in minister Tisza se je slavjanskim narodnjakom prav po madžarski pogrozil.

Vnanje države. Pruski ministri so te dni nagloma poslali cesarjeviča in generala Moltke na Laško vohat, kake nasledke je imela pot našega cesarja. Bismark išče povsod zaveznikov zoper sv. Cerkev. Ravno zdaj je od Belgije zahteval, naj tudi ta poskrbi za postave zoper Katoličane. Ali tu se je ukanil. Belgijani so mu — odrekli.

Ruski cesar pride 9. maja v Berlin obiskovat nemškega cesarja.

Turški sultan je odposlal posebnega poslanca, da pozdravi našega cesarja v Dalmaciji. Črnogorski knez pa nameni sam priti v Kotor.

Za poduk in kratek čas.

Koledar in njegova zanesljivost.

× Koledar ali pratika pomeni sploh računanje časa po letih in njegovih delih: mesecih, dnevih, urah. Zanesljivost koledarja je odvisna pred vsem od tega, da vemo, kako se nebeški svetovi (zvezde) premikajo; zlasti kako se pre-